

mosti. To plyne z toho, že zákon rozeznává mezi lesními pomocnými dělníky, kteří zpravidla jsou vyučenými odborníky a nádenníky, pak z dalšího znění § 49 čís. 6 j. n., dle něhož před okresní soudy náleží i veškeré rozepře ze služebních smluv mezi držiteli hor, a zaměstnanými od nich dílovedoucími, tedy osobami s odbornými vědomostmi. Že nejednalo se o ustanovení žalobce k výkonům rázu vyššího, to vysvítá i z požitků s místem tím spojených.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Ve věcech sporných dlužno zkoumati příslušnost dle údajů žaloby. V žalobě jest tvrzen služební poměr mezi žalobcem a žalovaným a jde toliko o to, sluší-li hajného čítati k osobám, jež při lesním hospodářství vypomáhají ve smyslu § 49, čís. 6 j. n. Tomu jest přisvědčiti. Nezáleží na tom, že mu přísluší dohled. Vždyť náleží ku příslušnosti okresního soudu po rozumu § 49, čís. 6 j. n. i spory ze služebních smluv mezi majiteli domů a domovníky a mezi držiteli hor a u nich zaměstnanými dílovedoucími. Zákon má tu na mysli všechny ty, kteří vůbec konají pomocné práce, a nelze tudíž usuzovati, že předpokládá pouze práce ruční. Jde to z toho, že rozeznává mezi dělníky a těmi, kdož konají pomocné práce.

Čís. 435.

Byly-li v žalobě věci, jichž vydání požadováno, oceněny určitým penízem a kromě toho celkový nárok uveden penízem jiným, jest rozhodným v otázce věcné příslušnosti peníz, na který oceněny jednotlivé věci.

Soudu není dovoleno, by s hlediska věcné příslušnosti zabýval se úměrností mezi rozhraničujícím penízem, v zákoně vytčeným, a hodnotou tohoto peníze v znehodnocené měně.

(Rozh. ze dne 9. března 1920, R I 126/20.)

Žalobce podal u okresního soudu žalobu na vydání věcí, udav při každé z nich ceny, jichž součet činil 3.370 K. Zájem na vydání věcí ocenil penízem 1.000 K. Žalovaný vznesl včas námitku věcné nepřislušnosti soudu, ježto hodnota předmětu sporu přesahuje 1.000 K. Soud první stolice námitku tu zamítl, ježto žalobce oceňuje zájem na sporu na 1000 K a ježto toto ocenění, ať správné či nesprávné, jest pro posouzení otázky příslušnosti jedině rozhodným. Rekursní soud vyhověl námitce a odmítl žalobu. Důvody: Nelze souhlasiti s názorem prvního soudu. § 56 odstavec druhý j. n. ustanovuje, že v případech, kde hodnota předmětu sporu, nezáležícího v určitém penízi, jest rozhodnou pro posouzení otázky příslušnosti, náleží žalobci, by hodnotu tu v žalobě udal. V tomto případě žalobce skutečně tak učinil a ocenil si předměty, jichž vydání žalobou se domáhá, úhrnem na 3370 K, tedy na peníz, značně převyšující hranici příslušnosti soudů okresních. Dodatek v žalobě, že zájem sporu oceňuje si na 1000 K, nemůže odčiniti ono ocenění. Jedině v tom případě, že by šlo o alternativní žádání této částky, neb že by žalobce byl se nabídl tuto částku místo požadovaných předmětů přijmouti,

bylo by dle § 56, odstavec první, j. n. posuzovati příslušnost soudní podle výše této částky. V neurčitěm dodatku žalobcově, shora citovaném, nelze však podobné nabídky spatřovati. Otázku, zda snad předměty, požadované v žalobě, nebyly oceněny příliš vysoko, nemohl soudce zkoumati, neboť předpis § 60 j. n. dává tuto možnost pouze sborovému soudu první stolice, u něhož podána žaloba, patřící zřejmě k příslušnosti soudů okresních.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Žalobce domáhá se žalobou na žalovaném vydání věcí, v žalobě podrobně naznačených, žalovanému prý dílem svěřených, dílem půjčených, dílem v bytě, jehož žalovaný užívá, ponechaných. Jde tedy přímo o tyto věci, tak že věci zpět požadované v pravdě jsou předmětem sporu. Podle § 56, odstavec druhý, j. n. bylo na žalobci, by k vůli určení příslušnosti soudu udal v žalobě hodnotu tohoto předmětu sporu. Zákoně povinnosti té mohl žalobce učiniti zadost tím, že by byl ocenil předmět sporu určitým úhrnným penízem, který by byl při žalobě, u okresního soudu podané, podle posledního odstavce § 60 j. n. závazným býval jak pro soud, tak i pro odpůrce. Žalobce, ač měl toho možnost, neučinil tak, nýbrž udal při každé jednotlivé věci její cenu. Úhrn cen takto udaných činí 3370 K, přesahuje tudíž hranici hodnoty 1000 K v § 49 j. n. stanovenou, pročež věc nenáleží na soud okresní. Když tomu tak, nemá pro určení příslušnosti soudní významu konečná poznámka v žalobě, že žalobce oceňuje svůj zájem na vydání věcí na 1000 K, neboť ocenění zájmu, žalobcem udaného, přichází při určování soudní příslušnosti v úvahu jen v případech v § 59 j. n. naznačených, nebo maneivýš ještě tam, kde pro nedostatek výslovného ocenění předmětu sporu udaná výše zájmu nahrazuje údej hodnoty sporného předmětu. Žalobce vytýká, že byl dle § 370 obč. zák. povinen, popsatí řádně věci v žalobě, že k popisu takovému patří též udání ceny, že jen, aby vyhověl tomuto zákoněmu předpisu, uvedl u jednotlivých věcí číslice, v žalobě udané, pročež prý číslice ty nejsou oceněním nároku v technickém slova smyslu, nýbrž prostě částí popisu žádaných věcí. Proti tomu dlužno především připomenouti, že nejde o věcnou žalobu vlastnickou, nýbrž o žalobu z poměru obligačního, totiž z půjčky a uschování, že tedy ustanovení § 370 obč. zák. vůbec nemá místa. K tomu nehledíc stačí dle § 370 obč. zák., popsány-li věci takovými znamenímí, že lze je rozeznati ode všech podobných věcí téhož způsobu. Cena však k těmto znamením zajisté nepatří. Lhostejno jest, zdaž uvedené ceny jsou fiktivní a nespolehlivé; žalobce nebyl povinen jich uváděti; učinil-li tak, musí si dáti líbiti, by v otázce příslušnosti proti němu platily. Rovněž na tom nesejde, zdaž odpůrce uznal uvedené ceny čili nic, zda byly znalcem přezkoumány, poněvadž co do soudní příslušnosti rozhoduje cena, žalobcem udaná. Tak-těž jest pro otázku příslušnosti beze všeho významu, je-li projednání věci před soudem okresním na prospěch žalovanému a na újmu žalobci. Dostí na tom, že žalovaný učiniv námitku věcné nepřislušnosti okresního soudu, dal tím na jevo, že z důvodů, jichž nelze vůbec zkoumati, nechtě, by věc byla projednána soudem okresním, nýbrž trvá na tom, by jednal a

rozhodoval soud sborový. Proti jeho vůli nelze žalovanému vnucovati soud nepřislušný. Neoprávněna jest též námitka žalobceva odvozovaná z § 227 c. ř. s. Se stanoviska tohoto ustanovení zákona nerozhoduje, zda předměty, jichž vydání se žádá, jsou v souvislosti právní nebo skutkové, nýbrž zda nárok žalobní hovoří tomuto požadavku, a že tomu tak jest, o tom dle vylíčení děje v žalobě nemůže býti pochybnosti.

Žalobce poukazuje dále k tomu, že vytčení číslic v žalobě nestalo se dle cen mírových, nýbrž dle pravděpodobných cen nynějších, a že všechny věci, o které jde, byly by v míru měly cenu 300 až 400 K, že by tedy za míru příslušnost dovolaného okresního soudu byla bývala nespornou, — že zákonodárce dosud neupravil hodnoty peněžní v těch kterých zákonech uvedené do té míry, by se rovnaly nynějšímu znehodnocení valutovému, že tedy praxe musí k tomu přihlížeti a judikatura se přizpůsobiti poměrům. Lze připustiti, že také hranice hodnoty v jurisdikční normě pro určení věcné příslušnosti soudů stanovené neodpovídají nynějším poměrům peněžním a hospodářským. Ale náprava v tom směru může nastati opět jen zákonem, který se také již chystá. Do vydání nového zákona nutno však při určování věcné příslušnosti bráti za základ hranice hodnoty v jurisdikční normě stanovené tak, jako kdyby obnosy v zákoně uvedené byly vyznačeny v nynější měně znehodnocené. Judikaturou nápravy tu zjednatí nelze, neboť nešlo by v té příčině již o výklad neb aplikaci zákona, nýbrž o úchytku od předpisů zákonných, která soudům není dovolena. Žalobce konečně uvádí, že jeho žaloba byla myšlena jako vzájemná žaloba proti žalobě žalovaným u téhož okresního soudu na něho podané. Avšak co žalobce snad zamýšlel, nerozhoduje. Jen kdyby byl skutečně podal svou žalobu jako žalobu vzájemnou, byla by po případě založena bývala příslušnost dovolaného soudu okresního podle § 96 j. n.

Čís. 436.

Sprostředkovatel koupě má nárok na provisi, byly-li sepsány punktace, byť později k sepsání konečné smlouvy nedošlo.

(Rozh. ze dne 9. března 1920, Rv I 118/20.)

Žalobce seznámil žalovaného prodávatele s kupitelem za účelem prodeje nemovitosti, začož mu prodávatel slíbil 1 proc. z kupní ceny. O kupu sepsány byly punktace. Když pak prodávatel nedostavil se k podpisu konečné smlouvy a odepřel vydání kupiteli nemovitost, žaloval ho tento, uzavřel však s ním ve sporu smír, jímž se mu zavázal prodávatel k náhradě určitým penízem. Smír neuzavřel proto, že by byl uznával, že smlouva nebyla perfektní, nýbrž z toho důvodu, by se vyhnul sporu a dalším nepříjemnostem. Žalobě sprostředkovatelově bylo soudu všech tří stolic vyhověno, nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Listina nadepsaná »punktace« neobsahuje pouhé úmluvy, že strany chtějí teprve budoucně smlouvu uzavřítí (§ 936 obč. zák.), nýbrž spis o